

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

205. An idem dicendum de suspensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

dicens esse communiorem. Azor. citans Gl. in c. 1. de iudic. Selva. p. 3. g. 4. n. 50. &c. & adducens illud Trid. sess. 25. c. 3. *super excommunicatus obdurato animo per annum infordeat*, etiam contra eum tanquam de heresi suspectum procedi potest; unde perspicuum fit, esse grave delictum in excommunicatione obdurato animo per annum persistere. Quapropter, ut ait Azor. si clericus monitus esset, ut ad certum tempus in iudicio se siliat, vel in quavis alia re obediat, alioqui in eum excommunicatio feretur, & beneficio, quod habet, spoliabitur, nisi compareat; excommunicatio in eum iuste ferri potest, in qua si per annum permanferit, merito beneficio deijci potest, &c. Contra Gonz. gl. 15. nn. 107. in quantum ibi dicit, perseverantem in excommunicatione lata in eum ex civili causa, etiam ad plures annos, nec esse ipso iure privatum beneficiis, nec debere iis privari. Porro ad hunc effectum privationis requiritur, excommunicationem fuisse iuste latam, seu esse validam, & infordecentiam cum animi pertinacia, quæ redoleat dolum, & contemptum clavium. Secus enim est, si ob necessitatem, quia nimirum quis non haberet modum solvendi debitum (ob quod lata in eum excommunicatio) vel quod institerit pro absolutione, aut aliis confiter de exclusionem doli & pertinacia. Card. de Luca. loc. cit. citans Barb. ad Trid. sess. 25. c. 3. nu. 33. Ricciull. de personis extra grem. Eccl. existentibus. l. 4. c. 8. n. 3. Rotam. decis. 73. n. 3. p. 3. recent. Lott. loc. cit. n. 113. In eo verò, num talis, qui in excommunicatione (idem est de aliis censuris) perseveravit per annum, mox privari possit ac debeat, mox ut elapsus est annus, an verò exigatur diuturnior perseverantia, quæ concludat ad contemptum, non conveniunt auctores: Affirmativam teneat gl. in c. cum bona. de etate, & qualitat. v. spoliari. Innoc. ibid. n. 2. & Abb. n. 7. Ricciul. loc. cit. c. 7. Barb. in c. 1. de iudic. n. 2. Alciat. ibid. n. 37. & DD. frequentius. Bonacin. de censuris. d. 2. p. ult. proposuit. 2. n. 2. apud Lott. loc. cit. à num. 94. argumento c. concursus. 11. q. 3. Contra negativam, seu expectandum esse per triennium, tenent Decius in c. 1. de iudic. lectura 2. n. 45. & 83. Abb. in c. postulas. de Cleric. excom. n. 4. & nu. 7. quem tamen non figere pedem, hoc est non constare sibi, ait Lott. n. 98. Lott. ipse num. 104. ubi ait, quod huic sententia prorsus adhareat usus Curia Romana, eò quòd, ubi præteritur vacatio, ex hoc capite concipiatur narrativa sub hac forma: quod N. beneficium tale obtinens, & excommunicationis sententia ritè innodatus existens suorum salutis & honoris immemor, Deique timore postposito, in dicta excommunicatione per triennium & ultra infordeat &c. ait etiam Lott. n. 98. id ipsum probari ex textu c. cum bona. de etate & qualitat. in quo supponitur infordecentia per triennium, & à cuius textus dispositione præscindendo, nullibi in iure cautum reperitur ex perseverantia in excommunicatione incurri pœnam privationis beneficii, aut per sententiam juris, aut per sententiam hominis, ut observat Cardin. in c. perpendimus. de sententia excommunicationis. n. 26. & quòd c. rursus. (ubi statuitur, ut intra annum excommunicationis quis audietur, eo autem elapso, quasi contemptor ab audientia rejiciatur) loquatur, non in terminis simplicis excommunicationis, sed excommunicationis inductæ ad purgandum delictum, pro quo imminet pœna privationis, ait Lott. n. 99. Nec etiam in contrarium facit, quòd in c. ultimo de panis. ex peffessione cen-

surarum per annum infertur ad contemptum, & privationem feudi; quia hoc ipsum, quod ibi statuitur contra principem laicum in materia feudi, speciale est, non trahendum ad alios casus; etiam si de cetero detur, magis clericos quam laicos ligari censuris. Lott. à nu. 101. Neque denique obmoveri posse videtur illud Trid. quòd contra infordecentem per annum procedi possit tanquam suspectum de heresi; nam advertendum privationem beneficii in infordecentem dupliciter deduci posse, nimirum consecutivè ad præsumptam ex hac infordecentia heresi; & tunc necesse non est, perseverantiam in censura expectari per triennium. Vel principaliter propter infordecentiam ipsam; & de hoc casu procedit ista expectatio triennii. Lott. n. 112.

Questio 205. Num idem dicendum de suspensio?

Respondeo: quamvis suspensus privandus sit beneficiis, quæ in suspensione accepit; cum suspensus beneficium, vel officium Ecclesiasticum validè conferri non potuit, Laym. ad c. cum bona. de etate & qualitat. beneficiis tamen præhabitis ante suspensionem non est privatus; Sed si in contumacia perseverans intra statutum tempus (nimirum, ut dictum de excommunicatione) Ecclesie satisfacere, & absolutionem petere neglexerit per contumaciam, privandum esse etiam iis beneficiis, tenent Joan. Andr. Butrio. Innoc. in citatum c. cum bona. apud Laym. ibid. num. 2. Ait tamen Lay. id, quod hac in parte dictum de infordecentibus in excommunicatione, extendi non posse ad suspensionem sine juris textu; tradit tamen Gonz. gl. 15. n. 82. eum, qui se ingesserit administrationi tempore suspensionis, ipso iure privatum esse beneficio, à quo suspensus, juxta c. 1. §. finali. & c. contingentes. §. ceterum. de Elect. in 6.

Questio 206. Qualiter ab impetrante ex hoc capite infordecentia justificanda narrativa juxta clausulam paulo ante positam.

1. Respondeo primò in genere: Licet non exigatur pro justificatione dictæ narrative exactissima probatio, qualis aliàs necessaria est in criminalibus. l. ult. c. de probat. sed sufficiat ordinaria; debet tamen ea esse plena, & quæ objectum bene concludat. Lott. cit. q. 33. n. 105. citans Rot. decis. ult. de rescripto. in novis. & decis. 189. n. 1. p. 2. divers.

2. Respondeo secundò: Istiusmodi probationem debere concludere duo; nimirum primò excommunicationis sententiam fuisse ritè, hoc est, validè latam: cum alioqui non liget, & per consequens non detur ejus contemptus; hoc tamen potestimum intelligendo juxta distinctionem, quam desuper scribentes tam Theologi quam Canonistæ dant. Lott. n. 106. Alterum innodationem, quæ consistit in scientia ipsius excommunicati de sententia excommunicationis in eum promulgata; ita ut scientia hæc debeat concludenter, & non præsumptivè, probari, & quidem per intimationem, adeo, ut non attendatur alia notitia, seu scientia præsumpta. Lott. n. 107. cit. Mascar. decis. 4. nu. 3. de probat. Ruinum. cons. 66. n. 19. l. 3. Aymon. cons. 193. n. 9. quamvis, ubi daretur plurimum præsumptionum & conjecturarum de hac noticia concursus, videatur per hoc constitui sufficienter illius